

[Fuglsang.]

forsvaret stadig væk ville anvende bygningerne til sine formål, så ikke i hvert fald vil frigøre de omkringliggende arealer til civile formål; det kunne der i høj grad være brug for ude i det område.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg kan svare det ærede medlem, at hvis resultatet skulle blive det nævnte, vil vi naturligvis tage op til velvillig overvejelse; om nogle af arealerne kan afstås.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Alfred Jensen** til forsvarsministeren:

„Hvorfor pålægger ministeren ikke oberst Schjødt-Eriksen at rense sig for beskyldningen om meddelagtighed i likvideringen af løjtnant Skov, der ikke ville være med til at unddrage de aktive styrker våben og henlægge dem til officererne?“

Alfred Jensen: Jeg rejste i torsdags i åbningsdebatten over for forsvarsministeren spørgsmålet om oberst Schjødt-Eriksens forbliven i Hæren. Til trods for at ministeren senere på dagen havde ordet, kom han overhovedet ikke ind på spørgsmålet. Jeg finder det utilbørligt, at ministre ikke svarer på de spørgsmål, der stilles til dem i folketingets forhandlinger, eller i det mindste fremkommer med en forklaring på, hvorfor stillede spørgsmål ikke besvares.

Ministeren slipper imidlertid ikke så let uden om spørgsmål, han helst ikke vil besvare. Derfor benytter jeg mig af muligheden for i spørgetiden på ny at fremføre spørgsmålet over for ministeren.

Den af mig fremførte beskyldning mod oberst Schjødt-Eriksen for meddelagtighed i likvideringen af løjtnant Skov, der efter besættelsens ophør er blevet rehabiliteret, er fremkommet i forbindelse med generalløjtnant Hjalfs sagsanlæg mod Land og Folk. Den fremkom først i en artikel med

firspaltet overskrift i bladet Information den 30. maj og er siden blevet gengivet i en række blade landet over. Obersten reagerede ikke i anledning af den rejste beskyldning; det kan måske føres tilbage til, at han intet havde at vinde, men alt at tabe i forsøg på at rense sig for de fremførte beskyldninger. Forsvarsministeren ville dengang heller intet foretage sig, skønt det skulle synes ganske naturligt, at ministeren enten lod foretage en undersøgelse af sagen eller beordrede obersten til at rense sig for de i pressen fremførte beskyldninger. Det er jo ganske klart, at obersten med sådanne sigtelser imod sig ikke kan opfylde tjenestemandens lovens krav om almindelig agtelse og tillid. Oberstens omdømme i offentligheden var alt andet end godt, efter at han ved æresord havde bestridt den kendsgerning, at han i besættelsens første tid havde indmeldt sig i nazipartiet.

Ministeren gik jo senere uden om spørgsmålet om likvideringen ved at henvise til justitsministeren, der indtog det standpunkt, at sager om stikkerlikvideringerne måtte betragtes som afsluttede, og at videre forfølgelse i dem ikke burde finde sted. Selv om man kan godkende dette og i øvrigt gå ind for, at der ikke bør finde efterforskning sted af, hvem der har medvirket ved de forskellige likvideringer, kan man alligevel ikke af finde sig med, at der intet foretages i Schjødt-Eriksensagen. Vil man ikke foretage undersøgelse i sagen, må man fjerne obersten fra hæren, og der er grundlag nok herfor i den mistillid, der gennem de senere år er fremkommet omkring oberstens optræden i og efter besættelsen. Vil man imidlertid ikke det, ser jeg ingen anden udvej, end at ministeren må beordre obersten til at rense sig for de fremførte beskyldninger.

Da ministeren ikke har gjort nogen af delene, er det; jeg har rejst spørgsmålet her i folketinget for at få en forklaring fra ministeren om årsagen til hans passivitet i denne sag. Jeg har i dag valgt at spørge ministeren om, hvorfor han ikke har pålagt obersten at rense sig for beskyldningen om meddel-